

Unghundjakt på Senja

Unghund, dunkerhannen Zorro er klar for nok en jakt dag. Foto: Stig Larsen.

Det er siste dag i januar. Undertegnede er klar for nok en jakt dag, men en spesiell dag da vi skal ta med oss to ferskinger. Disse to håper vi skal kjøpe harehund, og aller helst dunker. For en gangs skyld bytter jeg ut hagla med fotoapparat, penn og papir. Med oss tar vi unghunden, dunkerhannen Solvoll's Zorro (24192/07), etter ikke ukjente BS Ekko og haremyras Alm-a. En lovende unghund med flere harer på samvittigheten.

Etter en lang periode med klarvær og kuldegrader, er det i dag mildvær og grått. De tunge skyene kommer rullende inn fra sør-vest. Vinden øker på, men regnet uteblir. Jeg tar en titt på termometermåleren. Den viser + 5 grader. Snøen som kom for noen dager siden er likevel ganske finkornet, så forholdene er ikke håpløse. Planen hadde vi lagt dagen før. Vi skulle jakte på Sør-Senja, men etter en telefon til jaktkompis og hundeeier Richard Hansen, blir vi enige om å dra til nordsiden av øya der sør-vesten ikke tar så sterkt.

Senja kalles for et Norge i miniatyr. Det er faktisk en god beskrivelse på Norges nest største øy. I sør er det best klima med blandingskog, blant annet store områder med flott furuskog. Når du kommer til Nord-Senja, er det som å komme til Vest-erålen eller Lofoten, høye fjell og et karrig landskap, men med et bjørkeskogbelte som strekker seg noen hundre meter opp i terrenget. Noen steder finnes også større og mindre plantefelt med gran.

Den lange og tunge mørketida er over. Det er lyst når Oddvar Torgersen henter undertegnede klokka ni. Vi er seint ute, men dagene har allerede blitt lange her oppe i himmelblålandet. Oddvar er en av de som vurderer å kjøpe harehund. Han har allerede gitt sterke signaler på at hunden skal i hus allerede til sommeren, og at valget blir dunker. Undertegnede og dunkermann, bruker bilturen til å fortelle om dunkerens fortrefelighet og spenninga med harejakt.

Ved krysset i Stønnesbotn, som ikke er langt unna fiskeværene Botnhamn og Senjahopen, treffer vi resten av jaktlaget. Senjas høyeste fjell Breitinden ruver over oss, og skaper ei flott ramme for jakta. På øversida av veien er det noen større og mindre plantefelt. Det er her hunden skal slippes. I dette avgrensede området sitter det flere dyr, så undertegnede har gode forhåpninger om los og kanskje dot.

Richard har med seg kompisen Tor-Egil. Han er også interessert i harejakt og harehund. Tor-Egil har ei gammel polarhundtispe. Når den dør, blir det mest sannsynlig harehund, har han uttalt

ved flere anledninger. Så det er ikke tilfeldig at Richard har inviteret Oddvar og Tor-Egil på harejakt.

Richard har mye av æren for at Nord-Norsk harehundklubb nå ser dagens lys. Den første Nord-Norske harehundklubben hadde stiftelsesmøte 17. januar i år. Selv om klubben allerede teller ca. 50 medlemmer, ønsker klubben å rekruttere flere. Så dette er ikke bare unghundjakt, men også rekrutteringsjakt!

Richard har planen klar. Siden det er ei stund siden siste harefall for unghunden Zorro, får vi beskjed om å skyte tidlig, om sjansen skulle by seg. Undertegnede og Richard er kjent i terrenget og vet "hvor haren hopper". Ut fra det blir jegerne plassert på tre ulike steder. Tor-Egil skal poste på tverrveien, som er en vei som deler det nederste og største plantefeltet i to. Richard plasserer seg på lillemyra ovenfor dette feltet. Oddvar og undertegnede går mot øst til en liten dal i enden av plantefeltet.

Hunden slippes litt over klokka ti. På vei til posten ser vi harespor på kryss og tvers. Joda, her er det pus! Etter ti minutter kommer Zorro bort mot oss. Den 20 mnd gamle hunden er allerede jaktpremiert (2x1 ÅP), så han vet hva det dreier seg om. Ti meter fra oss får hunden godlukt i nesen, losen starter umiddelbart. Vi sitter rolig og ser på at hunden forsvinner på skrå oppover. Etter ganske kort tid kommer hunden tilbake, og losen går igjen oppover i terrenget. Han løper ut i åpent lende, og inn i et nytt plantefelt lengre opp. Undertegnede og Oddvar sitter og hører på losen, som fortsatt går ovenfor oss, da et enkelt skudd gjaller gjennom skogen.

-Det der må ha vært en biløper, sier undertegnede. Etter noen minutter ser jeg på mobilen som har stått på lydløs. Richard har prøvd å ringe 6 ganger, og 2 meldinger sier at haren er skutt. Så høres rop gjennom skogen – Stig, Stig!

Jeg svarer og får bekreftet at haren er skutt, og ligger der den ble felt! Richard kommer ned til vår post, og jeg rekker ut hånden får å gratulere! Vi går sammen opp for å se hvor haren falt. Richard forteller og forklarer hva som skjedde. -Pga vanskelige forhold lå Zorro 6 minutter bak. Haren kom ovenfra, og nærmest rett på meg! Jeg tar fram vekta, som jeg alltid har med i sekken, 3,250 kg. Richard utbryter: "Det der er nok en skarahopp"! Glade og fornøyde med dot og fangst gjør vi opp varme.

Hunden blir satt fast og sluppet etter ei stund. Klokka 11.40 hører vi et kraftig beskrik. Zorro gauler som en maskulin ulv. Undertegnede får frysninger på ryggen. Jo visst, hunden stam-

Oddvar på post. Her kom Zorro i los bare minutter etter han ble sluppet. Foto: Stig Larsen.

Richard står på strengen å venter på haren. Men den kommer ikke! I bakgrunnen fjellene Lasse og Reinen. Spissen opp mot himmelen er Senjas høyeste fjell Breitinden. Foto: Stig Larsen.

mer fra ulven, tenker jeg, mens jeg speider nedover mot uttaket. Klokka 12.05 ser vi Zorro avangserer oppover i terrenget, så stopper han og ringer. Deretter løper han oppover i terrenget til det øverste plantefeltet. Vi sitter i ro ved bålet. Kaffen smaker godt. Oddvar har med murrlefse som hans kone har bakt. Undertegnede har ikke særlig lyst til å forlate bålplassen, men det er det andre som har lyst til! Oddvar og Tor-Egil tar hagla og løper østover og vestover får å poste. Etter ei tid hører vi Zorro uler inne i plantefeltet. Hunden "kjefter", og får ikke haren ut på tur, som han ønsker. Tapet kommer kvart over tolv. Zorro gjør en stor ring for å få kontroll over situasjonen. Så kommer han innom bålplassen, men er ikke interessert i en pause. Undertegnede ser at her er det jaktlyst i blodet!

Etter et kvalifisert tap skjer det ting. Siste observasjon av Zorro var ovenfor oss, men nå går losen under oss, lengre vestover. Etter å ha hørt på losen noen minutter utbryter Richard – Den haren går Zorro fint for! Nå blir undertegnede og Richard enige om at ferskingene skal få sin sjanse! Oddvar og Tor-Egil omgrupperer seg. Oddvar går opp mot underkanten av øverste felt, mens Tor-Egil går inn i losen nedenfor oss. Jeg tenker, ferskingene har lært, og skjønner mer hva det hele dreier seg om. Haren hadde passert der Oddvar tar stilling, og vil kanskje komme tilbake? Jeg kjenner optimismen stiger, hunden går bedre for denne haren, selv om forholdene ikke er optimale. Kvart over ett hører jeg at haren er tilbake på uttaket. Richard, som etter hvert er blitt en erfaren harejeger, stiller seg rolig opp i utkanten av myra, der losen gikk sist. Nå, eller aldri! Undertegnede kommer etter. Jeg vet av erfaring, at Richard har en tendens til å være på rett plass til rett tid. Jeg tar fram fotoapparatet og gjør meg klar. Men inne i plantefeltet begynner Zorro å støyte. Haren kommer likevel ikke der vi står.

Zorro hadde god klem på losen, men nå sliter han. Klokka halv to er hunden på strengen igjen. Losen går, og vi står å vurdere hva vi skal finne på.

Jeg glemmer losen, og ser opp på Senjas høyeste fjell som rager 1000 m over oss. Vi står ned i ei "gryte", rundt oss har vi fjellene Breitind, Lasse, Reinen, Tuva, Bukken og Skarrefjellet. Skyene farer forbi fra sør-vest, og jeg føler meg liten i Senjas storslåtte natur. Jeg tar fram kameraet og tar noen bilder.

Losen går langt fra oss. Mine tanker blir brutt med at Richard utbryter – Faen, hunden er nede på veien! Han roper, og det tar ikke Zorro mer enn noen små minutter før han er på plass. Jeg blir imponert over at den unge hannhunden kommer inn! Selv har jeg en dunker på 4 år. På innkomst er han ikke i nærheten!

Richard bestemmer seg for at det får være bra for i dag. Vi pakker utstyret og går ned til veien der bilene venter. Jeg spør Richard hva han skal gjøre i morgen? Richard svarer – Jeg skal til Oddvar! Han har tenkt å kjøpe dunker, men kona er litt uskikker. Tenkte jeg skulle ta med Zorro, sånn at kona kan se og oppleve dunkeren! Undertegnede gjør seg noen tanker – sånn får vi flere til å kjøpe dunker! Sånn får vi flere harejegere i Nord-Norge!

Takk for turen!

Stig Larsen

Det hører med til historien at Oddvar og kona Julia nå har bestemt seg. De skal kjøpe dunker etter Hera (04062/02) til Per Magne Rønning. Hannhunden som er brukt er Birk (06084/05) etter undertegnede.

Her har de fornøyde jegerne gjort opp varme: Fra venstre: Oddvar, Richard og Tor-Egil. Foto: Stig Larsen.

Nye fylkesinstruktører

NJFF-Troms har fått to nye fylkesinstruktører, Per Emil Hansen som FI-organisasjon og Edgar Henriksen som FI-småvilttaksering.

Per Emil Hansen

Per Emil Hansen, Harstad har mange år bak seg i organisasjonen, både som instruktør, mangeårig leder i Harstad JFF og som leder og nestleder i fylkeslaget i Troms.

Edgar Henriksen, Tromsø har drevet med småvilttaksering siden midt på 80-tallet og er en fullbefaren småvilttakser.

Edgar Henriksen

Vi ønsker begge lykke til med vervene og vi vet at vi har fått dyktige instruktører i disse postene.